

„Íme az én szolgám, akit támogatok, választottam, akiben kedvemet találok.”

Izajás ebben a szakaszban szinte tökéletesen írja le Jézus leendő működését. Bizonyosan megérintette a Lélek, hogy ennyire valóságos képet fest a jövőről.

„Mert szegények mindenkor lesznek veletek, de én nem leszek mindig veletek.”

Jézus az utolsó Húsvét előtt egy vacsorán vett részt Lázár házában. Persze akkor még senki sem tudhatta, hogy ez az utolsó útja Jeruzsálem felé.

A zsidóknál szokás volt, hogy a messziről jött, kedves vendég lábát megmosták, hogy a hosszú út porától megtisztuljon. Amikor asztalhoz telepedtek, Mária nem vízzel, hanem drága nárdusolajjal kente meg Jézus lábát, és hajával törölte meg azt. Szeretete és hálája jele volt ez, odaadott mindent, amit az adott helyzetben adhatott.

Az elégedetlenkedők persze mindjárt az olaj árát hánytorgatták fel, mennyi jót lehetett volna tenni a szegényekért ennyi pénzzel. Csakhogy mindenki úgy „herdálja” el az értékeit, ahogy a lelkiismerete diktálja, és ez semmiképpen nem befolyásolja a másik ember jócselekedeteit. Attól, hogy bárki elpocsékolja a vagyonát, az adástörvény nem vonatkozik kevésbé rám, vagy bárki másra.

Jézus védelmébe veszi az asszonyt, hiszen jót cselekedett vele a maga módján, amire már többé nem lesz lehetősége. Szegények, rászorulók, elhagyottak, menekülők, számkivetettek mindig lesznek a világban, csak győzzük jócselekedetekkel. Amen.

F Apáti Zsuzsa, Pécel